קד א ב מיי' פ"ג מהל' שכירות הל' ח סמג

עשין פט טוש"ע ח"מ סי׳ רנא סעיף יב וסי׳ שג

רנה סעיף יב וסיי שג סעיף י: קה ג מייי שם טוש"ע שם

קר אג מעיף ח: קר דה ו מיי שם הלי ו מוש"ע שם ומיי כלא

סעיף ח: קו ז ח מיי שם סמג שם

סעיף ח: קח טי מיי שם הלי ט

מוש"ע שם סעיף יא: קש כ מיי׳ פ"ח מהלי

סמג עשיו פח טוש"ע ח"מ

סי׳ רלא סעיף ח: קיא מ ג מיי׳ פ״ג מהל׳

:טג סעיף ד

קיב ס מיי שם טוש"ע

שם סעיף ג: קיג ע פ מיי שם טוש״ע

:מוש"ע שם סעיף יב

לוב ל פט פלף ל. המו ה מיי שם טוש"ע

שם סעיף יג: קטו ר מיי׳ שם טוש״ע

נוש"ע שם סעיף ג:

תורה אור השלם

וֹתִפּל שְׁבָא וַתִּקְחֵם וָאֶת הַנְּעָרִים הִכּּוּ לְפִי וְאֶת הַנְּעָרִים

חרב ואמלטה רק אני

2 הייתי ביום אכלני חרב

וְקֶרֵח בַּלֶּיְלָה וַתִּדֵּד שְׁנֶתִי מֵעִינָי: בראשית לא מ

איוב א טו

שם סעיף יד: שת מיי׳ שם הל׳ ד

שם סעיף ו: צ מיי׳ שם הל׳ ט

שאלה ופקדון הל' ו

ן פנו טוש עלו מ רלד סעיף ו: [מיי' שם פ"ה

הל"גו טוש"ע ח"מ

שכירות הל' ד סמג

מוש"ע שם סיי שג

א) לעיל מא. [ע"ש] לקמן קו., ב) [ל"ל אומרים בר ורא״שו. ברי״ף ורא״ש], [לעיל לו: וש״נ], ה) [ב"ק נח.], ה) שם קח:, ו) לעיל לו:, ו) אונס לפטור 3"57 3"57

הגהות הב"ח (מ) רש"י ד"ה הא נטר וכו' ואין זה אבידה:

גליון הש"ם גם' דהדר שקיל דמיהן. עיין צ"ק דף נח ע"א תוס' ד"ה א"ג: במשנה הארי הדוב. עי׳ לקמן דף ק"ו ע"א מוס׳ ד"ה מתיב:

מוסף רש"י

בא זאב וטרף ובא ארי ודרס. זאנ טורף, נושא הטרף לחורו, ארי אינו טורפה אלא דורסה במקומה ואוכלה (לעיל נגנכה באונס. בלסטים מזוין, דשומר שכר פטור בו, ואח"כ הוכר הגנב. ויכול לכופו ולהוציחו מידו (ב״ק קח:). רצה נשבע. והנעלים יפרעו מן הגנב, רצה עושה עמו דין. משלם לבעלים והוא פרע מן הגנב (שם). אם שומר שכר הוא. אע"ג דפטור בלסטים מזו הואיל והוכר הגנב ולא יפסיד כלום, עליו לטרוח לחריה, לפיכך הוא ישלם לבעלים ויחזור ויפרע מן . הגנב (שם). עושה עמו ישלם, דמלוה עליו העלה לראשי צוקין. שומר שהעלה לראשי הרים חדים ומשופעים, ונפלה ומתה אינו אונס. חלה פשיעה, דדרכה ליפול

(לעיל לו:),

אחד אונס: אר הכי אמאי פטור תחילתו בפשיעה וסופו שומרי העיר גלילה שכל סמך אנשי העיר עליהם לשמור גופס באובם הוא. וא"ח לאביי נמי דמוקי לה בעידנא דעיילי אינשי מי וממונם הנהו ודאי בעו נטירותא יחירתא: ארי ודרם. ארי דרכו ניחא והא מ"מ אם היה יכול להציל חייב אלמא מחילתו בפשיעה - לדרום הבהמה במקום שמוצאה. ודרך זאב לטורפה חיה ולהוליכה

במקום שהוא בטוח ושם הורגה: מאי לאו וכו'. אפ״ה חייב: א״ה אמאי פטור. כי אין יכול להציל: מחילתו הוה בפשיעה. גבי כל מזיקין קטנים וקלים דהוא יכול להציל שהרי הניחם ובא לו וסופו נמי נהי דמזיק חזק בא עליהן שאם היה שם לא היה יכול להציל והו"ל אונס מיהו תחילתו בפשיעה הוה דחייב דהכי פסקינן הלכתא בהמפקיד (לעיל דף מב.): דשמע הול חרי ועל. מחימתו שחנום הוא: שומר חנם יש לו לקדם בחנם. ולה לשכור הנשים. ושומר שכר יש עליו לשוכרן: עד כדי דמיהם. של בהמות: והיכן מלינו. דהא רמית עליה לשכור אנשים משלו: לכושרא דחיותה. כושר הבהמות שמכיר בהן כבר ולמודות בביתו: לטרחה יתירתה. שלא יצטרך לחזור אחר הבהמות להנות: לא סבירא להו הא דרבה. דאמר לעיל דמכי נטר כדנטרי אינשי הוה אידך ש (אנום ופטור): להכי יהבי לך וכו'. ונהי דלאו פשיעה הוא אונם נמי לא הוי והו"ל כאבידה: אגמלא דנרש. גשר של נרש: בבר אחתיך. כלומר בבן עמך ואומתך: שבו. שם הגנב לסטים מזויין היה: חייביה. לשלם הואיל והוכר הגנב ולא יפסיד כלום עליו לטרוח אחר הגנב עד שיוליה מידו: עושה עמו דין. פרעון. והיינו פליגא דהא רוניא שומר חנם הוה וחייביה רב נחמן לשלומי: דפרמוסקה. הנשי השלטון היו שם: בשעת משלחת ואבים. מתני' שחיה רעה משולחת בגזירת המלך קופלת היא על אדם אחד: הליסטם גרסי׳. וחד ליסטם קאמר: הברדלם. פוטייש בלע"ו: סיגפה. עינה ברעב או העמידה בקיץ בחמה ובחורף בלינה. לענות נפש (במדבר ל) מתרגם לסגפא נפש: עלחה לרחשי לוקין. חוקימנה בפ׳ המפקיד (לעיל דף לו:) תקפתו ועלתה ללוקין הרים חדין וגבוהין: מסר נפשיה. הלסטים גבו' האי ע"מ כן בא או ליהרג או להרוג ויקח ממון אבל הרועה אין לו למסור נפשו על כך: אשלחיה רועה. לגנב הודם שנטל הימנו כלום וגיזמו וחירפו: אמר לו גנבא סריא. מוסרח.

ויבאש (שמות טו) מתרגמי' וסרי. ובתשובות הגאונים ראיתי סריא פושע:

ובא ואב ומרף. בשעת משלחת ואבים ור' יהודה היא דאמר ואב הא נער לדנערי אינשי. ואין (א) אבידה אלא אונס: בחוני מהא.

אלא גניבה ואבידה ויש ללמוד מכאן דתחילתו דכעיו גניבה ואבידה וסופו באונס דפטור ומהא דאמר רב בהמפקיד (לעיל דף לו. ושם) אפי׳ שומר שכר שמסר לשומר חנם פטור לפי שמסר לבן דעת אין ראיה דאפילו סבר רב תחילתו בכעין גניבה ואבידה וסופו באונס חייב אפילו הכי פטור דחין לנו לומר שודחי שומר חנם לא ישמור מגניבה ואבידה רק מפשיעה והוה ליה תחילתו בכעין גניבה ואבידה אלא סתם בן דעת רגיל לשמור הרבה אפילו מדברים שאינו חייב ושמא אפילו מסרו לשומר חנם ופטריה מפשיעה פטור דלא חשיב תחילתו בפשיעה בהכי: איבעי דך דעבורי חרא חרא. נראה דלא חשיב לה פשיעה מהאי טעמא אלא כעין גניבה ואבידה ומחייב מטעמא דאדעתא דהכי יהבי לך אגרא דתינטר נטירותא יתירתא כרב חסדא ורבה בר רב הונא מדמייתי לה הכא ואתי שפיר דקאמר בסמוך כבר לווחו קמאי שרלו לפטור מדרבה דחם לח כן חמחי לווחו דמילתא דפשיטא הוא שהן חייבים דאפילו שומר חנם חייב וסבר רב פפא דהכא כרבא דפרק הכונס (ב"ק דף נח.) דאמר משום דאיבעי לך לעבורי חדא חדא לאו פשיעה היא ולא כרב כהנא דאמר התם דהוי פשיעה גבי נפלה לגינה: אבר רבה התם גברי דפרמוסקי הוו. אפילו גרים רבא אתי שפיר אע"ג דרבא מוקי בהגוזל קמא (שם דף קח:) מילתא דרב הונא בר אבין שקדם ונשבע אבל היכא דלא נשבע אפילו שומר חנם עושה עמו דין ואינו נשבע הכא לדברי השואל משיב וליה לא סבירא ליה: דאי רמא קלא הוו [אתו] מצלין ליה. והשתח אפילו לא הוכר הגנב הוה חייב כיון דפשע ולא נקט גמרא הוכר הגנב אלא משום התלמידים שהיו סבורים

םינפה ומתה אינו אונם. מימה דפשיטה דפשיעה גמורה הוא וי"ל דקמ"ל דאפילו יש לתלות ולומר שמתה גם בשביל דבר אחר אפילו הכי חייב דלא היה לו לסגפה:

אימא

הא נמר כדנמרי אינשי אמר ליה אביי אלא מעתה על למתא בעידנא דעיילי אינשי הכי נמי דפטור אמר ליה אין גנא פורתא בעידנא דגנו אינשי הכי נמי דפמור א"ל אין איתיביה אלו הם אונסין ששומר שכר פמור עליהן כגון יותפל שבא ותקחם ואת הנערים הכו לפי חרב אמר ליה התם בחזני מתא איתיביה עד מתי שומר שכר חייב לשמור עד כדי ביום אכלני חורב וקרח בלילה א"ל התם נמי בחזני מתא אמר ליה אמו יעקב אבינו חזן מתא הוה דאמר ליה ללבן נמרי לך נטירותא יתירתא כחזני מתא איתיביה אירועה שהיה רועה והניח עדרו ובא לעיר בא זאב ומרף ובא ארי ודרם אין יאומדים אילו היה שם היה מציל אלא אומדין אותו אם יכול להציל חייב ואם לאו פטור מאי לאו דעל בעידנא דעיילי אינשי לא ידעל בעידנא דלא עיילי אינשי אי הכי אמאי פטור יתחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב דשמע קל אריה ועל אי הכי אומדין אותו מאי הוה ליה למעבד יהיה לו לקדם ברועים ובמקלות אי הכי מאי איריא שומר שכר האפי' שומר חנם נמי דהא מר הוא דאמר שומר חגם שהיה לו לקדם ברועים ובמקלות ולא קידם חייב "שומר חנם בחנם ישומר שכר בשכר ועד כמה יעד כדי דמיהן והיכן מצינו בשומר שכר שחייב באונסין •חדתרר שקיל דמיהן מבעל הבית א"ל רב פפא לאביי אי הכי מאי אהני ליה מינה נפקא מינה לכושרא דחיותא אי נמי למרחא יתירתא רב חסדא ורבה בר רב הונא "לא סבירא להו הא דרכה דאמרי להכי יהבי לך אגרא לנמורי לי נמירותא יתירתא בר אדא סבולאה הוי קא מעבר חיותא אגמלא דנרש דחפה חדא לחברתה ושדיתה במיא אתא לקמיה דרב פפא חייביה אמר ליה מאי הוה לי למעבד א"ל סיאבעי לך לעבורי חדא חדא א"ל ידעת ביה בבר אחתיך דמצי למעבר חדא חדא א"ל כבר צווחו קמאי דקמך ולא איכא דאשגח בהו איבו אפקיד כיתנא בי רוניא אזל שבו שמטיה מיניה לסוף הוכר הגנב אתא לקמיה דרב נחמן חייביה לימא פליגא דרב הונא בר אבין ∞דשלח רב הונא בר אבין ינגנבה באונם ואח"כ הוכר הגנב אם שומר חנם הוא רצה נשבע רצה

הוא וי"ל דלא חשיב ליה פשיעה

דמשום דהוכר הגנב חייביה:

עושה עמו דין אם שומר שכר הוא עושה כד עמו דין ואינו נשבע אמר רבא להתם גברי בפרמוסקא הוו קיימי דאי רמא קלא הוו אתו ומצלין ליה: ב'תני" מואב אחד אינו אונם שני זאבים אונם רבי יהודה אומר בשעת משלחת זאבים אף זאב אחד אונם ישני כלבים אינו אונם ידוע הבבלי אומר משום רבי מאיר מרוח אחת אינו אונם משתי רוחות אונם פהלסטים הרי זה אונם פעהארי הדוב והנמר והברדלם והנחש הרי אלו אונם פאימתי בזמן שבאו מאליהן אבל הוליכן למקום גדודי חיה ולסטים אינו אונס "מתה כדרכה הרי זה אונס סגפה ומתה אינו אונם ילעלתה לראשי צוקין ונפלה הרי זה אונם יהעלה לראשי צוקין ונפלה ומתה אינו אונם: גב" והתניא זאב אחד אוגם אמר רב נחמן בר יצחק ההיא בשעת משלחת ואבים ורבי יהודה היא: הלסטים הרי זה אונם: אמאי לוקי גברא להדי גברא אמר רב "בלסטים מזויין איבעיא להו לסטים מזויין ורועה מזויין מהו מי אמרינן אוקי גברא להדי גברא או דלמא האי מסר נפשיה והאי לא מסר נפשיה ימסתברא דהאי מסר נפשיה והאי לא מסר נפשיה אמר ליה אביי לרכא אשכחיה רועה ואמר ליה גנבא סריא בדוכתא פלניא יתיבינז